

er Tale om Beskyttelsens Ophævelse, hører man altid gentaget, at man skal være varsom og forsigtig overfor de Industrier, der ere voksede op i Landet under Vh af de bestaaende Love. Det er rigtigt. Men naar man som her pludselig, med et Slag paa lægger en Skat, som andrager 50 til 70 % af en Vares Værdi, saa er det en ganske overordenlig radikal Foranstaltning paa en Gang. I andre Lande følger man det Princip at gaa gradvis tilværks netop ved en Forandring i de indirekte Statter. Her have de staaet bomstille i de sidste 25 Aar, og jeg kan forstaa, at der deri ligger nogen Fristelse til at gøre et meget stort Spring paa en Gang; men en sund og klog Finanspolitik er det i alt Fald ikke.

Til Slutning er der et Punkt, jeg endnu ganske kortelig vil berøre. Det forekommer mig, at man heller ikke kan se helt bort fra den politiske Stilling, hvori vi befinde os. Fra alle Sider vil man dog sikkert være enig om, at det er umuligt andet, end at de konstitutionelle Tilstande nødvendigvis maa paavirke Repræsentationens Holdning ved Behandlingen af et Spørgsmaal som dette. Jeg erkender, at jeg faar noget uforstaaende overfor den Tanke, at det skulde være muligt for dette Ting at give sit Samtykke til Indførelsen af en ny Skat her i Landet uden at have nogen Garanti for, at denne Skat ikke bliver misbrugt. Jeg vil ikke sige, at de ærede Forslagsstillere have været mindre betænksomme i saa Henseende; thi Forslaget er jo for saa vidt meget forsigtig affattet, som det ikke siger andet, end at tre Maanedere efter, at en Olfkat er traadt i Kraft, skal det og det ske; der siges ikke noget om de nærmere Vilkaar, som maatte antages at være nødvendige for at opnaa Enighed om en saadan Lov. Jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det sikkert fra alle Sider vil blive erkendt, at der er nogen Grund for os til at være forsigtige med at bevilge nye Statter, over hvis Udbytte vi ingen Kontrol øve, og overfor hvis eventuelle Forhøjelse vi i givet Tilfælde vilde staa komplet magtesløse. Hvis der ikke i den Henseende kan opnaas Uftaler, som maa anses for at være fuldstændig loyalt bindende for alle Parter, synes det mig unægteligt, at det vilde blive et mærkeligt Intermezzo i den politiske Kamp, om dette Ting gav sit Samtykke til en Bestatningslov, som denne ganske hen i det blinde.

Lad mig i Sammenhæng hermed endnu tilføje med Hensyn til det umiddelbare finansielle Resultat af Forslaget, at den Toldafgift, der vil blive eftergivet paa

Sukker, saa vidt jeg ser, ikke vil blive over 6 Millioner; den vil ikke blive 7 eller hen imod 7. Jeg har ikke senere Tal end dem fra 1884—88; jeg veed ikke, om der foreligger senere Opgivelser, som maatte gøre en Forandring heri; det er i alt Fald de nyeste, jeg har til min Raadighed. I de nævnte Aar har Indførselstolden af Sukker, uden Fradrag af Udførselsgodtgørelse været 4,220,000 Kr. aarlig, og i de samme Aar var den gennemsnitlige Indtægt af Koesukker 2,135,000 Kr., tilsammen altsaa 6 $\frac{1}{3}$ Mill. Naar der nu bliver staaende en Sats af 2 $\frac{1}{2}$ Ore paa raffineret Sukker, hvoraf Indførselen i de senere Aar har været omtrent 6 Millioner Bund, og naar man forudsætter, at der kun vil indføres samme Kvantum, vil det repræsentere et Beløb af 150,000 Kr. Jeg tror imidlertid, at hvis dette Forslag gik igennem, og Beskyttelsen altsaa blev nedjat, vilde Følgen utvivlsomt blive, at der blev indført mere. Vi vilde derfor under alle Omstændigheder komme til, at den Skatteeftergivelse, der er Tale om, næppe vilde blive over 6 Millioner Kroner, og den vilde derfor paa det nærmeste balancere mod den foreslaaede Olfkat, der sikkert ikke vilde blive under 6 Millioner. I de første 3 Maanedere vilde Staten ved at have Skat paa begge Artikler foreløbig profitere 1 $\frac{1}{2}$ Million (Berg: Mindst 10 Kr. staa der). Ja, blev det 15 Kr., vilde Profitten blive desto større.

Dette er de Betragtninger, som jeg paa Sagens nuværende Trin har fundet Anledning til at fremdrage. Jeg har ikke lagt Skjul paa de Mangler, jeg finder ved Forslaget, men jeg har paa den anden Side ogsaa fremhævet, at det i visse Retninger anviser en heldig Vej, navnlig i Henseende til Kompensationsspørgsmaalet. Og naar man betragter Forslaget saaledes, at det ikke netop er Forudsætningen, at det skal vedtages just i den Skikkelse, hvori det foreligger, men at det skal tjene som Udgangspunkt for en Drøftelse, saa er der maaste Udset til, at der gennem fortsat Forhandling kan naas til et gunstigere Resultat, end det ganske vist vilde være, om man vedtog det i den Skikkelse, i hvilken det er fremkommet.

Summary: Jeg vil ikke sige, at det egentlig er blevet lettere at udtale sig om dette Forslag, efter at den højtærede Konsejlspræsident har givet sin Opfattelse tilkende. Saaledes som Forslaget forelaa fra de to ærede Forslagsstillere, havde det i alt Fald den Fordel, at det var let at overse, men efter at den højtærede Konsejlspræsident har udtalt sig, synes jeg ikke, det er muligt for